

Arrest

nr. 76 331 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2006 vraagt verzoeker een visum type C aan, dit voor een familiebezoek. Op 16 januari 2007 beslist de diplomatieke post tot ambtshalve afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Op 22 augustus 2009 dient de echtgenote van verzoeker, die ondertussen ook met een visum type C naar België was gekomen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 11 maart 2011 dient de echtgenote van verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, dit in functie van haar in België verblijvende dochter en dus als bloedverwant in opgaande lijn.

1.4. Op 14 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een F-kaart aan de echtgenote van verzoeker.

1.5. Op 24 oktober 2011 vraagt verzoeker een visum type C aan, om reden van familiebezoek.

1.6. Op 25 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het onder punt 1.5. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

* De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.

* Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

* Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijk kunnen worden gebruikt in België.

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Vestiging te vrezan

Zijn echtgenote gebruikte haar c - visum om zich te vestigen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 32 Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker als volgt:

“Schending van artikel 32 Verordening 810/2009.

III.1.1.1. Verweerster motiveert haar beslissing dd. 28.11.2011, tot weigering van het verlenen aan verzoeker van het visum type C: korte duur, door verzoeker aangevraagd op 25.10.2011 onder verwijzing naar art. 32, 1, a), iii) Verordening 810/2009 en art. 32, 1, b), Verordening 810/2009 als volgt: “..”

III.1.1.2. Dat verweerster niet kan worden gevolgd in haar interpretatie van de door haar aangehaalde en toepasselijk geachte voorwaarden van art 32, 1, a), iii) Verordening 810/2009 en art. 32, 1, b), Verordening 810/2009 om te besluiten tot weigering van het visum aan verzoeker, gelet op de volgende stukken die verzoeker voorlegt en die deel uitmaken van zijn aanvraag tot het bekomen van een visum dd. 25.10.2011 en/of er in samenhang mee moeten worden gelezen:

-gegevens betreffende het integraal betaalde vliegtuigticket SHANGHAI-BRUSSEL-SHANGHAI met heenreis op 22.12.2011 en terugreis op 19.03.2012 (stuk 6);

-de verbintenis tot tenlasteneming op naam van de Heer O.M. {...}, schoonzoon van verzoeker dd. 07.07.2011 (stuk 7);

-loonfiches op naam van Mevrouw Z.S. {...}, dochter van verzoeker voor de periode 01.07.2011 – 31.10.2011 (stuk 8);

-aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2011 op naam van de echtelieden O.M. {...} – Z.S. {...} (stuk 9);

III.1.1.3. Dat art. 32, 1, a), iii) Verordening 810/2009 luidt: {...}

Dat art. 32, 1, b), Verordening 810/2009 luidt: {...}

III.1.1.4. Aangezien voor wat betreft de vereiste van art. 32, 1, a), iii) Verordening 810/2009 ter zake de voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, er uiteraard rekening dient te worden gehouden met de middelen van bestaan van minstens de echtelieden O.M. {...} – Z.S. {...}, zijnde de dochter en schoonzoon van verzoeker, bij wie hij tijdens zijn kort verblijf in het Rijk zal verblijven en die over meer dan voldoende middelen van bestaan beschikken, gelet op de tewerkstelling van Z.S. {...} en de beroepsinkomsten als zelfstandige, tevens zaakvoerder van A.S. {...} (stuk 10), de heer O.M. {...}, die alle gegevens betreffende hun inkomsten hebben meegedeeld aan verweerster en waarvan verzoeker ook thans het aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2011 op naam van de echtelieden O.M. {...} – Z.S. {...} voorlegt. Dat derhalve niet ernstig kan worden betwist dat verzoeker mede gelet op de verbintenis tot tenlasteneming op naam van de Heer O.M. {...}, schoonzoon van verzoeker dd. 07.07.2011, en rekening houdende met het reeds integraal betaalde vliegtuigticket SHANGHAI-BRUSSEL-SHANGHAI met heenreis op 22.12.2011 en terugreis op 19.03.2012 (stuk 6), verzoeker wel degelijk bewijst aan de voorwaarde van art. 32, 1, a), iii) Verordening 810/2009 te voldoen, alsmede aan de voorwaarde van art. 32, 1, b), Verordening 810/2009 nu uiteraard het reeds integraal betaalde vliegticket SHANGHAI-BRUSSEL-SHANGHAI duidelijk aangeeft dat verzoeker op 28.11.2011, datum van de bestreden beslissing wel degelijk de intentie had het grondgebied van het Rijk te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

III.1.1.5. Dat verweerster derhalve niet kan worden gevolgd wanneer zij motiveert dat (eigen onderlijning en accentuering): {...}. Dat het duidelijk is dat de ware motivatie van de weigeringsbeslissing door verweerster een visum aan verzoeker te verlenen, te situeren valt in het laatste onderdeel ervan, met name dat verweerster meent verzoeker te moeten straffen voor het feit dat zijn echtgenote Mevrouw L.W. {...} eerder het Rijk is binnengekomen op 08.06.2009, hierbij gebruik makend van een visum type C, waarna zij op perfecte legale wijze een verblijfstitel voor het Rijk heeft bekomen.

III.1.1.6. Dat verweerster aldus een voorwaarde aan artikel 32 Verordening 810/2009 toevoegt, minstens deze op een verruimde manier interpreteert met het oog verzoeker als het ware te straffen voor het feit dat zijn echtgenote op perfecte legale wijze een verblijfstitel voor het Rijk heeft bekomen gemachtigd tot lang verblijf terwijl verzoeker enkel vanuit familiaal oogpunt een kort bezoek wil brengen aan zijn familie – en te meer op heden een gezinshereniging voor verzoeker op basis van art. 40bis VW e.v. niet langer tot de mogelijkheden behoort – waardoor deze interpretatie niet langer in overeenstemming is met de draagwijdte van artikel 32 Verordening 810/2009 nu zij er weigeringsvoorwaarde aan toevoegt en aldus artikel 32 Verordening 810/2009 schendt. Dat de bestreden beslissing om deze redenen dient te worden vernietigd.

III.1.2. tweede onderdeel

Schending van:

-schending van de materiële motiveringsplicht;

-schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster;

III.1.2.1. Aangezien verweerster in haar bestreden beslissing verwijst naar het feit dat Mevrouw L.W. {...} eerder het Rijk is binnengekomen op 08.06.2009, hierbij gebruik maken van een visum type C, waarna zij op perfecte legale wijze een verblijfstitel voor het Rijk heeft bekomen, en dit als motivering strekkende tot huidige weigering in hoofde van verzoeker, zij hierbij een aantal elementen ter zake de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag dd. 25.10.2011, heeft gevoegd, manifest doelbewust negatief beoordeelt en dit louter en alleen maar om haar negatieve beslissing te schragen, wijl dez beslissing in werkelijkheid niet anders dan het 'bestrafen' van verzoeker beoogt (zie hierboven).

III.1.2.2. Dat verweerster hierbij evenwel uit het oog verliest dat zij eerder, hierbij rekening houdende met de volgende stukken:

-de verbintenis tot tenlasteneming op naam van de Heer O.M. {...}, schoonzoon van verzoeker dd. 29.01.2009 (stuk 12);

-loonfiches op naam van Mevrouw Z.S. {...}, periode 01.05.2009-31.05.2009 (stuk 13);

-loonfiche op naam van O.M. (periode 01.04.2009-30.04.2009) (stuk 14);

Wel degelijk aan mevrouw L.W. {...} een visum type C verleend wijl Mevrouw L.W. {...}, gelet op de stukken voorgelegd aan verweerster in 2009, net zozeer aan geen enkele van de weigeringsgronden voldeed, zoals ook verzoeker thans aan geen enkele van de weigeringsgronden van artikel 32 Verordening 810/2009, voldoet. Dat door aldus te handelen verweerster op heden het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt en doordat zij tot een kennelijk onredelijke beslissing komt in hoofde van verzoeker, aangezien de stukken door verzoeker voorgelegd van dezelfde waarde zijn in het licht

van zijn visumaanvraag als deze eerder door zijn echtgenote L.W. {...} voorgelegd in het licht van haar visumaanvraag en die in haar hoofde hebben geleid tot het bekomen van een visum type C; zodat ook thans dient te worden aangenomen dat verweerster op onzorgvuldige wijze de stukken beoordeelt en tevens het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel en als beginsel van behoorlijk bestuur schendt door kwestieuze bestreden weigeringsbeslissing. Dat ook om deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Dit artikel luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven

op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...).”

Uit de lezing van deze bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat wordt voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden beschouwd.

2.6. Uit voorgaande blijkt dat een visumaanvrager dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst, dat een verbintenis tot tenlasteneming kan worden overgelegd ten bewijze van het bezit van voldoende middelen van bestaan, dat deze voorwaarde kan worden gecontroleerd en dat de afgifte van het visum kan worden geweigerd indien de aanvrager niet aantoonbaar te beschikken over voldoende middelen van bestaan.

2.7. In casu heeft verzoeker ter ondersteuning van zijn visumaanvraag een verbintenis tot tenlasteneming neergelegd, ondertekend door de heer O. M. De bestreden beslissing stelt hieromtrent: “De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.”

De Raad stelt vast dat verzoeker hiertegen niets anders inbrengt dan een verwijzing naar de door hem voorgelegde stukken en de stelling dat hij wel degelijk heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van zijn verblijf als voor de terugreis. Volgens verzoeker moet immers rekening gehouden worden met de middelen van bestaan zowel van zijn schoonzoon als zijn dochter. Het betoog van verzoeker kan evenwel geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing zoals hoger geciteerd. Het is immers de schoonzoon van verzoeker die zich garant heeft

gesteld doch waarbij de gemachtigde geoordeeld heeft dat deze tenlasteneming geweigerd moet worden omdat de loonfiches die de schoonzoon voor zichzelf uitschrijft als zelfstandige niet beschouwd kunnen worden als bewijs van wat hij reëel verdient. Verzoeker brengt tegen deze vaststelling niets concreets in, doch beperkt zich naar de verwijzing van de stukken die dienaangaande beoordeeld werd door de gemachtigde. Verzoeker gaat immers totaal niet in op de reden waarom de loonfiches van zijn schoonzoon niet werden aanvaard zodat de garantstelling geweigerd werd. Waar verzoeker stelt dat op basis van dezelfde gegevens zijn echtgenote in het verleden wel een visum type C werd afgeleverd, kan hij evenmin worden gevolgd. Immers blijkt dat de schoonzoon van verzoeker destijds als werknemer (bediende in de privésector) tewerkgesteld was en in die hoedanigheid loonfiches heeft neergelegd. Bij verzoekers aanvraag echter blijkt dat de schoonzoon zelfstandige zou zijn. Omtrent de door de schoonzoon in die hoedanigheid neergelegde loonfiches heeft de gemachtigde geoordeeld deze niet te kunnen aanvaarden, motief waartegen, zoals reeds hoger gesteld, verzoeker niets concreets inbrengt.

De Raad wijst er voorts op dat hij, wanneer hij uitspraak doet als annulatierechter, geen rekening kan houden met stukken die niet bij de aanvraag of ten laatste voor het treffen van de bestreden beslissing ter kennis waren gebracht aan de verwerende partij.

Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat zijn dochter en schoonzoon voldoende inkomsten genieten zowel voor de duur van zijn voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing motiveert verder dat ook verzoeker zelf *“Geen of onvoldoende bewijs [bijbrengt] van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.”*

Verzoeker tracht dit motief te weerleggen door te wijzen op de inkomsten van zijn dochter en schoonzoon, maar door deze verwijzing slaagt hij er niet in het motief te ontcrachten dat hijzelf niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het verblijf en voor de terugreis of voor een eventuele doorreis, en dat hij niet heeft aangetoond dat hij in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen. Door een loutere verwijzing naar de inkomsten van zijn dochter en schoonzoon, weerlegt verzoeker het motief dat hij zelf geen inkomsten heeft niet.

2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich gehouden heeft aan de bepalingen waarvan verzoeker kennis had kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel vastgesteld worden.

2.9. Gelet op het gestelde in de punten 2.5 en 2.6. stelt de bestreden beslissing derhalve terecht *“U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.”*

Dit motief kan de bestreden beslissing voldoende schragen, gelet op het gestelde in punt 2.5. Verzoekers kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn voornemen om tijdig het Schengengrondgebied te verlaten kan zelfs indien deze gegrond mocht zijn, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt deze kritiek niet besproken.

Het aangevoerde onderdeel van het middel inzake het op zich schragend motief van de bestreden beslissing inzake het bezit van voldoende middelen van bestaan dat niet aangetoond werd, is niet gegrond. Derhalve kan het enig middel geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER